

Čin čin čin Drežnica, kje so kozice,
Gori na skalici kjer ni vodice ...

»Pustovanje v Drežnici«, sobota, 14. 2. 2026

Ko smo se zbrali, smo nekoliko s strahom v očeh pogledovali proti nebu in si želeli, da bi nam bilo vreme naklonjeno. Žal temu ni bilo tako, a doživetje je na nas v vseh pogledih naredilo poseben vtis.

Vas Drežnica z okolico ni le ena najlepših gorskih vasi v Sloveniji; zagotovo sodi med najlepše in najslikovitejše v Alpah. Leži na sončni ledeniški terasi nad Sočo pri Kobaridu. Skupaj je pet vasi, ki jih skupaj imenujemo Drežniško. To so Drežniške Ravne, Magozd, Jezerca, Koseč in osrednja med njimi Drežnica. Nad vasjo dobesedno »visi« mogočni rog Krna, zato jo mnogi primerjajo s svetovno znanim Heiligenblutom z Velikim Klekom (Grossglocknerjem) v ozadju.

Okoli vasi je strnjen mešan gozd z mediteranskim navdihom, razgledi pa izjemni. Poleg Krna izstopajo Batognice, Krnčica, Krasji vrh in greben Kobariškega Stola, na drugi strani Soče pa razgledni Matajur z vencem gora nad Beneško Slovenijo. Drežničani so zanimivi ljudje. O njih in zgodovini teh krajev nam je veliko zaupal Mirko Kurinčič, ki ima bogato muzejsko zbirko. Njegovi razlagi smo z zanimanjem prisluhnili in se ob odhodu zahvalili tudi za prijazno »malico«. Drežničani zelo neradi zapustijo svoj kraj, tudi če se jim drugod obeta boljše življenje.

Zaradi trdne navezanosti na svoj kraj so se

ohranile tudi mnoge šege in navade, med katere sodi Staro-svetno pustovanje, katerega osrednji lik je tipični animalični lik »Ta grdih«, v drežniškem dialektu »Ta hrdih«, ki se na vse načine trudijo zadržati tesnobo dolgih in mrzlih zimskih noči, pomanjkanje in negotovost. Medtem ko tekajo po vasi, pri čemer so zelo glasni, ker nosijo okoli pasu privezane kravje zvonce. »Ta lepi« pa so skupina, ki predstavlja urejenost,

lepoto in nasprotje "Ta hrdim". Kot sleherno hišo v vasi in nezadržno njeno toploto, zorenje in rast v naravi.

koledniki obišejo
prinašajo pomlad,

Posebnost drežniškega pustovanja je, da vse, tudi ženske vloge, skupaj odigrajo fantje, ki so bili za novo leto sprejeti v fantovsko družino, »članstvo« pa traja do poroke. Med slovesnim sprejemom novih članov si fantje razdelijo tudi vloge, ki jih bodo odigrali na pustovanju. Najhitrejši in najmočnejši med njimi bodo »Ta hrdi«. Vsak med njimi si bo moral sam izdelati masko iz lesa, pobarvano vedno le z belo, črno in rdečo barvo, okrašeno z ovčjim runom in ovnovimi rogovi. Kakor pri samem vragu bodo roke gole, namazane s sajami, saj so povezani s peklom. V vrečkah nosijo s seboj pepel, s katerim neusmiljeno tepejo in mažejo vaške otroke, ki jim seveda skušajo nagajati in uiti.

»Ta lepi« med tem v parih v povorki hodijo od hiše do hiše. Vodi jih »Vodja« z dvignjeno okrašeno palico, za njim pa »Harmonikaš«, ki neprestano igra isto vižo. Nad hišo, kjer bi ne dobili daril, bi zagotovo prišla nesreča. končajo na skupni

V pustnem času namreč ne sme biti nihče žalosten, lačen in sam, zato darila mizi. Zadnja dva v povorki sta »Ta stara dva«, ki spravljata darove v koš.

To seveda niso vsi nastopajoči. Pomemben lik so »Cigojnarji«, ki zganjajo burke in celo kradejo po vasi, zato pa imajo tisti dan v Drežnici tudi »Policaja«, ki jim nakradeno pobere in vrne lastnikom. »Ta lepi« seveda niso sami v sprevodu. Z njim gre »Petelinar«, ki nosi v kletki petelina, simbol rodovitnosti. Z njimi gre tudi »Rezjan«, piskrovez s krošnjo, ki popravlja vse, od dežnikov do starih ur in počenih loncev. V tem liku so ohranjeni nekdanji potujoči brusači iz Rezije, ki leži blizu, na drugi strani Kanina. Mnogo likov je tudi sodobnejše narave, med njimi »Zdravnik« in »Medicinska sestra«, ki daje obvezno transfuzijo z refoškom, pregleduje vid in seveda »Poštar«, ki skrbi za srečolov, zadane pa vsaka srečka, itd.

Kakor vsako pustovanje je tudi starosvetno pustovanje v Drežnici veselo in barvito. Drežničani nočejo narediti kakor Kurenti, ki so šli s svojimi maskami v svet. Drežniški pust pripada vasi, je vaški obred, samo njihov. Je večstoleten, nenapisan Treba ga je doživeti.

Tudi med nami so bile maškare, žal sem ujela samo eno, ostale so se sramežljivo skrile. Masko je kmalu po sprejemu vseh udeležencev na avtobus tudi Stojan kar spravil. Pa nič zato, veseli smo bili njegovega vodenja.

Seveda pa je naše popotovanje potekalo skladno s programom. Sem opis samo malo spremenila. Na začetku smo se ustavili v Kobaridu in se povzpeli do italijanske kostnice, ki je impresiven spomenik na Gradiču okoli cerkve sv. Antona, ki hrani posmrtno ostanke 7014 znanih in neznanih italijanskih vojakov iz 1. svetovne vojne.

Odprta je bila leta 1938, zgrajena je v obliki treh koncentričnih osmerokotnih krogov, ki se vzpenjajo proti vrhu. Na poti smo šli mimo štirinajstih postaj križevega pota.

Po ogledu povorke v Drežnici, pa smo si ogledali še cerkev Srca Jezusovega, ki je edina neporušena preživela grozote prve svetovne vojne in je največja zgradba v kraju. Ker je župnik zbolel, nam je opis cerkve in zgodovino dogodkov podal v obširni razlagi kar Stojan.

Z ogledom cerkve je bil naš obisk Drežnice zaključen in podali smo se na avtobus, ki ga je Martin, šofer Tomanbus-a prijetno ogrel. V gostišče smo srečno prispeli. Da smo bili lačni, so povedali prazni krožniki. Sladica in kava sta bili zaključek prijetnega druženja in v večernih urah smo prispeli domov.

Zapis in foto: Marjeta Vizovišek